स्फुटन्तीति जना जज्ञुः पार्थस्य तलनिःस्वनात् । हत्वा दशसहस्राणि पार्थिवानां महारथः ।
संशप्तकानां कौन्तेयः प्रत्यक्षं त्वरितोऽभ्ययात् । प्रत्यक्षञ्च समासाद्य पार्थः काम्बोजरक्षितं ।
प्रममाथ बलाद्बाणैर्द्दानवानिव वासवः । प्रचिच्छेदाशु भल्लेन द्विषतामाततायिनां ।
शस्त्रपाणिं तथा बाहुं तथाऽपि च शिरांस्युत । अङ्गाङ्गावयवैश्छिन्नैर्व्यायुधास्तेऽपतन् भुवि । १८००
विध्वस्ताभिसंभग्ना बहुशाखा इव द्रुमाः । हस्त्यश्वरथपत्तीनां व्रातान्निघ्नन्तमर्जुनं ।
सुदक्षिणादवरजः शरवृष्ट्याऽभ्यवीवृषत् । तस्यास्यतोऽर्द्धचन्द्राभ्यां बाहू परिघसन्निभौ ।
पूर्णचन्द्राभवक्त्रञ्च क्षुरेणाभ्यहरच्छिरः । स पपात ततो वाहात् सुलोहितपरिस्रवः ।
मनःशिलागिरेः शृङ्गं वज्रेणेवावदारितं । सुदक्षिणादवरजं काम्बोजं ददृशुर्हतं ।
प्रांशुं कमलपत्राक्षमत्यर्थं प्रियदर्शनं । काञ्चनस्तम्भसदृशं भिन्नं हेमगिरिं यथा । १८०५
ततोऽभवत् पुनर्युद्धं घोरमत्यर्थमद्भुतं । नानावस्थाश्च योधानां बभूवुस्तत्र युध्यतां ।
एकेषुनिहतैरश्वैः काम्बोजैर्यवनैः शकैः । शोणिताक्तैस्तदा रक्तं सर्व्वमासीद्दिशाम्पते ।
रथैर्हताश्वसूतैश्च हतारोहैश्च वाजिभिः । द्विरदैश्च हतारोहैर्म्महामात्रैर्हतद्विपैः ।
अन्योन्येन महाराज कृतो घोरो जनक्षयः । तस्मिन् प्रपन्ने पन्ने च निहते सव्यसाचिना ।
अर्ज्जुनं जयतां श्रेष्ठं त्वरितो द्रौणिरभ्ययात् । विधुन्वानो महच्चापं कार्त्तस्वरविभूषितं । १८१०
आददानः शरान् घोरान् स्वरश्मीनिव भास्करः । क्रोधामर्षविवृत्ताक्षो लोहिताक्षो बभौ बली ।
अन्तकाले यथा क्रुद्धो मृत्युः किङ्करदण्डभृत् । ततः प्रासृजदुग्राणि शरवर्षाणि सङ्गशः ।
तैर्व्विसृष्टैर्म्महाराज व्यद्रवत् पाण्डवी चमूः । स दृष्ट्वैव तु दाशार्हं स्यन्दनस्थं विशाम्पते ।
पुनः प्रासृजदुग्राणि शरवर्षाणि मारिष । तैः पतद्भिर्म्महाराज द्रौणिमुक्तैः समन्ततः ।
सञ्छादितौ रथस्थौ तावुभौ कृष्णधनञ्जयौ । ततः शरशतैस्तीक्ष्णैरश्वत्थामा प्रतापवान् । १८१५
निश्चेष्टौ तावुभौ युद्धे कृत्वा माधवपाण्डवौ । हाहाकृतमभूत् सर्व्वं स्थावरं जङ्गमन्तथा ।
चराचरस्य गोप्तारौ दृष्ट्वा सञ्छादितौ शरैः । सिद्धचारणसङ्घाश्च सम्पेतुस्ते समन्ततः ।
चिन्तयन्तो भवेदद्य लोकानां स्वस्त्यपीति च । न मया तादृशो राजन् दृष्टपूर्व्वः पराक्रमः ।
संग्रामो यादृशो द्रौणेः कृष्णौ सञ्छादयिष्यतः । द्रौणेस्तु धनुषः शब्दमहितत्रासनं रणे ।
अश्रौषं बहुशो राजन् सिंहस्य निनदो यथा । ज्या चास्य चरतो युद्धे सव्यदक्षिणमस्यतः । १८२०
विद्युदम्बुदमध्यस्था भ्राजमानेव साऽभवत् । स तथा क्षिप्रकारी च दृढहस्तश्च पाण्डवः ।
प्रमोहं परमं गत्वा प्रेक्ष्य तं द्रौणिं ततः । विक्रमं विहतं मेने आत्मनः स महायशाः ।
तस्यास्यं समरे राजन् वपुरासीत् सुदुर्दृशं । द्रौणिपाण्डवयोरेवं वर्त्तमाने महारणे ।
वर्द्धमाने च राजेन्द्र द्रौणपुत्रे महाबले । हीयमाने च कौन्तेये कृष्णे रोषः समाविशत् ।
स रोषान्निःश्वसन्राजन् निर्द्दहन्निव चक्षुषा । द्रौणिं ह्यपश्यत् संग्रामे फाल्गुनञ्च मुहुर्मुहुः । १८२५
ततः क्रुद्धोऽब्रवीत् कृष्णः पार्थं सप्रणयं तदा । अत्यद्भुतमिदं पार्थ तव पश्यामि संयुगे ।